

— Да отидемъ малко напредъ. Тукъ сме много на открито.

И тръгва. Подире му върви калинката. Тукъ пжтъ, тамъ пжтъ, ха горе, ха надолу и изведнажъ:

— Ш-ш-ш-шт!...

Шитватъ силно кремъцитѣ на диканята до сами тѣхъ. Нѣщо ги повлича, завъртва ги и тѣ онѣмѣли отъ страхъ, перватъ криле.

— Тупъ! тупъ! — тупватъ и двамата прави на диканята. Треперятъ, сгущватъ се единъ до другъ и не смѣятъ да продуматъ.

А Бѣлко и Червенко мжкнатъ ли мжкнатъ диканята. И Бѣлко дума на Червенка:

— Наби ми се въ копитото малко слама, не бързай толкозъ!...

Червенко отговаря:

— Добре! Гледай само по-леко да стжпашъ.

Двамата се сдушватъ, изпрѣхтяватъ и тръгватъ по-лека. Мирчо казва на Мирушка:

— Азъ вече се навозихъ!

Мирушка отвърща:

— И азъ се навозихъ.

Мирчо си засѣнчва очитѣ съ ржка, гледа градинитѣ, слуша се и шепне:

— Брулятъ орѣхитѣ!...

Щурецътъ се посъвзема. Калинката го побутва и му казва:

— Безъ малко щѣха да ни стжпчатъ!

— По-страшно отъ вѣтъръ, — отвърща щурецътъ, — но пжкъ имъ запрѣхме бързането!

— Какво? — чуди се калинката.

— Запрѣхме имъ бързинато, — почва да се сърди щурецътъ. — Натеза имъ, на Бѣлка и Червенка, отъ насъ и — ей ги нѣ! — не тичатъ вече като хѣли!...

Калинката не разбира нищо отъ думитѣ на щуреца и се наканва да хвъркне.

Мирчо и Мирушка зѣрватъ задъ купнитѣ край хармана дѣда си и викватъ:

— Навозихме се, навозихме се!

Бѣлко и Червенко спиратъ. Диканята изшитква сърдито и млѣква. Дѣдо Горанъ се смѣе задъ купнитѣ и дума: